

Retsudvalget
REU alm. del - Bilag 725
Offentligt

Mediatoradvokater

Folketingets Retsudvalg
Folketinget
Christiansborg
1240 København K.
Att: Signe Draabe Bruunsgaard

København den 7. juli 2006

J.nr. REU alm. del – Bilag 689

Tak for brev fra Retsudvalget af 5. juli bilagt svaret fra justitsministeren af samme dato. Jeg vil i det følgende tillade mig at knytte nogle kommentarer til svaret fra justitsministeren samt forelægge Retsudvalget en række spørgsmål, som jeg mener, er uafklarede.

Da jeg, på vegne af foreningen Mediatoradvokater, havde lejlighed til at forelægge vores synspunkter vedrørende en kommende lovgivning på området retsmægling/mediation for Retsplejerrådet 9. marts 2006, var det klart, at Retsplejerrådet følte sig stærkt bundet af de rammer, som Justitsministeriet havde opsat for Rådets arbejde, nemlig, at mediation fremover skal udføres i og af by- og landsretterne samt Sø- og Handelsretten.

Og vi spørger:

Hvorfor skal staten konkurrere med et allerede velfungerende privat marked ved at betale og stille "gratis" retsmægling til rådighed for private og erhvervsliv? Hvorfor skal det være en offentlig opgave?

Det giver justitsministeren ikke noget svar på i sit brev.

Der har allerede i adskillige år eksisteret et velfungerende privat marked, hvor udbyderne af mediation kan udføre den retsmægling, som Justitsministeriet lægger op til at gøre til en offentlig ydelse.

Bl.a. findes Mediatoradvokaterne med ca. 180 medlemmer, der alle har en omfattende tillægsuddannelse, som sætter dem i stand til at udføre mediation.

Det fremgår rigtig nok af Regeringsgrundlaget side 37, at *"Regeringen vil derfor udbrede anvendelsen af retsmægling som konfliktlosningsmiddel til alle landets domstole."* Men det er jo ikke det samme som at sige, at retsmæglingen også i praksis *skal udføres* af domstolene.

Justitsministeren skriver i sit svar til Retsudvalget (lige under midten på side 2), at *"En landsdækkende (offentlig, min tilføjelse) ordning vil ikke berove parternes mulighed for at søge konflikten løst udenretligt, herunder ved mægling/mediation, som foretages af advokater eller andre private mæglere m.v."*

Men det kan vist kun være en teoretisk betragtning, hvis det er et alternativ til et "gratis" offentligt tilbud om samme ydelse.

Og apropos "gratis":

De økonomiske konsekvenser ved den påtænkte udvidelse af det offentliges virksomhed er mig bekendt aldrig blevet forsøgt belyst? Og det rejser andre spørgsmål:

1. Der skal vel oprettes et antal nye, permanente stillinger, og der skal lejes/købes lokaler, hvor retsmæglingen kan foregå. – Nye faste udgifter af et ikke ringe omfang. Men hvilket?
2. Burde man ikke få gennemført en grundig beregning af de økonomiske konsekvenser for statskassen, før man lægger sig fast på, i hvilken form mediation skal indføres her i landet? Hvad kommer denne "gratis" ordning til at koste samfundet/skatteyderne?
3. Er der ikke en overhængende risiko for, at en gennemførelse af Justitsministeriets nuværende oplæg vil føre til opbygning af en "offentlig retslig sygesikring" i Danmark, uden at det har været debatteret, om det i virkeligheden er den bedste løsning og den, vi ønsker og har behov for?

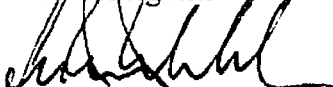
Man kunne også spørge:

4. Hvilke konsekvenser har den påtænkte ordning for de i forvejen hårdt arbejdsbelastede domstole? Og ikke mindst for alle de mennesker, der venter på at få deres sag behandlet?
5. Hvad med kasket- og rolleproblemer for dommerne. En dag er de dommere, næste dag rådgivere og formidlere? I England har man besluttet, at rollen som dommer er *uforenelig* med rollen som mediator. Her holder man altså udøvelsen af dømmende magt klart adskilt fra virksomheden som mediator. Men dommerne er uddannet til og kan derfor *henvise* parter til mediation. Hvad er begrundelsen og argumentationen for, at Justitsministeriet ønsker det stik modsatte i Danmark?
6. En mediator er en neutral tredjepart mellem konfliktens parter. Opgaven er at være "katalysator" for en fælles løsningsmodel – ikke at være en del af den. Løsningen er parternes, den er frivillig og deres egen. Domstolenes kernevirkosomhed er at træffe afgørelser i henhold til gældende ret – med grundlovens ord at "udøve dømmende magt". Mediation går ud på *ikke* at træffe afgørelser og *ikke* at lade gældende ret være afgørende for sagens løsning. Mediation ligger altså milevidt fra domstolenes kernevirkosomhed – hvorfor så placere den her?

7. Den ordning, der lægges op til i Danmark, er ikke i harmoni med udviklingen inden for EU. Et direktivforslag fremhæver de mange fordele ved at anvende mediation, og lægger op til øget brug af mediation i medlemsstaterne, men også til, at domstolene skal *foreslå* parterne i en konflikt at forsøge sig med mediation, før man evt. er nødt til at gå til retten. *Ikke* at mediationen skal foretages af dommere. Tværtimod hedder det, at mediationen kan foretages af enhver tredjepart uanset profession. Hvorfor indgår dette direktivforslag ikke i arbejdet med en fremtidig dansk ordning?

Dette blot som en uddybning af vores synspunkter samt nogle af de mange spørgsmål, som vi finder relevante, men fortsat uafklarede.

Med venlig hilsen

Jes Anker Mikkelsen

Fmd. Mediatoradvokater